

ρία (25 εκατ.), ἐν τῷ λεκανοπεδίῳ τοῦ Δονέτς, εἰς τὴν ἑταιρίαν τῆς νέας Ρωσίας (16 εκατομ.), εἰς τὴν μεταλλουργικὴν ἑταιρίαν τῆς μεσημβρινῆς Ρωσίας (13 1/2 εκατομ.), εἰς τὴν ἐν τῷ κέντρῳ Ἑταιρίαν Τσουλκόβου (10 εκατομ.).

Τῷ 1879 ἡ παραγωγὴ τοῦ γαιάνθρακος ἀνῆλθεν ἐν Ρωσίᾳ εἰς 178 εκατομ. πούτιων, τῷ 1888 εἰς 316 εκατομ. Ἐν Πολωνίᾳ προέχουσιν ἰδίᾳ τὰ μεγάλα ἀνθρακωρυχεῖα, ὧν μεγίστη εἶναι ἡ παραγωγὴ, ἐν δὲ τῷ Δονέτς αἱ μικραὶ ἐκμεταλλεύσεις.

Τὴν καύσιμον ὕλην, ἥς ἡ Ρωσία ἔχει ἀνάγκην, χορηγεῖ κατὰ πρῶτον λόγον ἡ Ἀγγλία καὶ εἴτα ἡ Γερμανία. Ἡ Ἀγγλία ἐχορήγησε τῷ 1889 102 1/2 εκατομ. πούτιων, ἡ Γερμανία 10 εκατομ. καὶ ἡ Αὐστρία 500,000 πούτιων.

Ὁ ἀνθραξ τοῦ Δονέτς εἰσάγεται εἰς Σεβαστοπόλιν ἐν τιμῇ 48—25 φράγκ. κατὰ τόννον, ἐνῶ ὁ ἀγγλικὸς γαιάνθραξ στοιχίζει αὐτόθι 36—48 φρ. Ἡ κυβέρνησις ἐλαβε πολλὰ μέτρα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ διευκολύναι τὴν ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν καὶ τὴν ἐξαγωγὴν αὐτοῦ εἰς ἄλλας χώρας.

Ἡ ἐξαγωγὴ τῆς νάφθας (πετρελαίου) συγκεντροῦται ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς περὶ τῆς Βακοῦς, τοῦ ἐδάφους τούτου τοῦ αἰωνίου πυρός. Ἐπίσης ἐξάγεται πετρελαῖον ἐν Κριμαίᾳ καὶ ἐν ταῖς πέραν τοῦ Καυκάσου χώραις. Μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Βακοῦς εἰς τὴν Ρωσίαν ἡ βιομηχανία αὕτη ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς ἀντικείμενον μονοπωλίου, ὅπερ ἐξεμεταλλεύοντο ἐνίοτε μὲν τὸ κράτος, ἐνίοτε δὲ προνομιοῦχοι, καὶ ὅπερ ἐπρομύθισεν εἰς τὸ δημόσιον ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1872 ἐτησίαν πρόσοδον 89,000 ρουβλ. κατὰ μέσον ὄρον. Κατὰ τὴν κατάργησιν τοῦ μονοπωλίου τούτου τῷ 1872 μέρος τῶν πετρελαιοφόρων μερῶν ἀπεξενώθη, τὸ δὲ πετρελαῖον ὑπεδλήθη εἰς φορολογίαν 25 καπικίων κατὰ πούτιον. Ὁ φόρος οὗτος ὑψίστατο μέχρι τοῦ 1877 καὶ ἀπῆνεγκεν ὀλικὸν εἰσόδημα 1,218,739 ρουβλίων. Κατόπιν, καταργηθεὶς, ἀποκατέστη ἐκ νέου ὑπὸ ἄλλην μορφήν καὶ ἀπῆνεγκε τῷ μὲν 1888 61 1/2 εκατομ. τῷ δὲ 1889 9 1/4 εκατομ.

(Ἐπεταί τὸ τέλος).

Ο ΠΛΑΣΤΗΣ ΠΡΟΓΟΝΩΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Ὁ Μάκφερσον δὲν ἐπεδοκίμασε μὲν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκραυγάζεν ἐπὶ γενομένῳ πράγματι, διότι εὗρισκε τοῦτο ὅλως ἀνωφελές· ἠθέλησεν ὅμως νὰ μὴ συμβῇ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ διὰ τοῦτο ὠδήγησεν ἅπασαν τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ἄλλως τε ἡ συμπεριφορὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης τοῦ ζωγράφου καθυσύχασαν αὐτὸν ἀμέσως περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πράξεως τῆς Κᾶτ χρησιμευσάσης ὡς πρότυπον τῷ ζωγράφῳ. Οὐδὲν τὸ ρωμαντικὸν ἐνέβλεπεν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ ἀμφοτέρων. Ἡ Κᾶτ ἦτο ἐλευθέρᾳ νὰ διαθέτῃ ἑαυτὴν ὅσας καὶ ὡς ἤθελεν, ὁ πατὴρ ὅμως αὐτῆς προσεπῆθει πάντοτε νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς τοὺς νέους, ὅσους δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ ὡς γαμβρούς, ἄρα καὶ ὁ γάλλος πτωχὸς ζωγράφος συγκαταλέγετο εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην.

Ἡ σιγὴ καὶ ἡ μόνωσις ἐφάνησαν σκληραὶ εἰς τὸν Μάρκελλον, κατόπιν τόσων ἐδομαχῶν, ἃς διῆλθεν ἐν θελκτικωτάτῃ συναναστροφῇ, τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι ὠργίζετο καθ' ἑαυτοῦ διότι οὕτω, ὑπέφερεν· ἐξέπλησεν ἐπίσης αὐτὸν τὸ ἐξῆς ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς συναναστροφῆς τῆς Μιννῆς προϋξέει αὐτῷ πλεῖστον κόπον ἢ ἡ τῆς Κᾶτ. Ἡ ψεῦσις ἐλπίδων δι' αὐτὸν ὑπῆρξε σκληρά, ἀλλὰ καὶ πλήρης· ἕκαστος, περὶ τῶν γυναικῶν προκειμένου, σχηματίζει ἰδέαν, ἥτις παρκαλοῦται αὐτῷ καθ' ἅπαντα τὸν βίον, καὶ

πρὸς τὴν ἰδέαν ἐκείνην, χωρὶς νὰ ἐννοῇ πολλάκις διατί, παραβάλλει πάσας τὰς γυναίκας, ἃς βλέπει καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Τὸ ἰδεῶδες τοῦ Μάρκελλου περὶ τῶν γυναικῶν, ὅπερ διετήρησεν ἀπρόσβλητον καὶ ἀγνὸν ἐν μέσῳ τῶν στιγμιαίων αὐτοῦ ἀδυναμιῶν, ἦν ἰδεῶδες γυναικὸς ἀληθῶς τοιαύτης, ἥτοι εἰλικρινοῦς, ἀπλῆς, ἐπιδεικτικῆς ἡρωισμού, ἀλλὰ συνάμα φιλησῦχου καὶ ἐχέφρονος, πρὸ πάντων ὅμως ὅσον οἶόν τε ὀλιγώτερον κομποπρεποῦς, ἐπιδεικτικώσης καὶ προσπαθούσης νὰ προσελκύσῃ ἐφ' ἑαυτῆς τὴν προσοχὴν. Σκεπτόμενος καλῶς ἀνεύρισκε παρὰ τῇ μετριόφρονι φίλῃ τῆς Κᾶτ πάσας ταύτας τὰς ἀρετάς. Ὅσῳ μᾶλλον παρετήρει τὰς δύο εἰκόνας τῶν νεανίδων, τόσῳ ἐξεπλήσσετο ἐπὶ τῷ ὅτι ἠδυνήθη νὰ προτιμήσῃ τὴν Κᾶτ, ἐπὶ τέλους δὲ μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἀνέκραξεν.

— Καὶ ὅμως οὔτε καὶν νόστιμη εἶνε αὐτὴ ἡ Κᾶτ!

Ἐν τῇ εἰκόνι ὅμως τῆς Μιννῆς, ἐν τοῖς εὐθυγράμμους αὐτῆς χαρκτηριστικοῖς καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ συμπαθητικοῖς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς ἐνυπῆρχε, τοῦναντίον, ὠραιότης καὶ ὠραιότης πραγματική. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὑπῆρξε τυφλὸς καὶ ἀδιόφορος! Ἡ ἀπουσία δὲν βλάπτει πάντοτε τοὺς ἀπόντας. Ὅσῳ πλεῖστον ὁ Μάρκελλος ἀπεμάχρυνε τῆς φαντασίας αὐτοῦ τὴν ἐλκυστικὴν μορφήν τῆς Κᾶτ, τόσῳ ἐσκέπτετο τὴν Μιννῆν. Ὑψιχαιστεῖτο ἀναπολὼν τὰς μετ' αὐτῆς συνδιαλέξεις αὐτοῦ. Ἡ νεάνις οὐδέποτε ὁμιλοῦσα εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ θὰ ἐξήσκουν οἱ λόγοι αὐτῆς, πᾶν ὅ,τι ἔλεγε ἐφάνετο ὅτι ἦτο ἀποτέλεσμα μακρῶς καὶ ὀρίμου σκέψεως. Εἶχεν ἀναγνώσει πολλὰ καὶ ἐνεθυμεῖτο ὅ,τι ἀνέγνωσε. Χωρὶς νὰ προσποιῆται, ἐδείκνυνεν ὅτι ἔμαθε πολλὰ ἀφοῦ τὰ ἐβασάνισε προηγουμένως. Πόσον λοιπὸν ταχέως παρήρχοντο αἱ στιγμαὶ αὐτῆς παρουσίας, καὶ πόσον εὐτυχὴς καὶ καλὸς θὰ ἦτο ὁ παρ' αὐτὴν βίος! Ἄ! Ἐὰν εἶχεν ἀσφαλῆ θέσιν, θὰ ἐζήτηε τὴν χεῖρα αὐτῆς εὐχαρίστως. Ἐὰν ὅμως ἔρως πρὸς πλουσιωτάτην νεάνίδα εἶναι ἀσυγχώρητος παραφροσύνη, ἀλλ' ἐπίσης παραφροσύνη εἶναι καὶ ὁ πρὸς πτωχὴν καὶ εἰθισμένην εἰς τὴν πολυτέλειαν πάντοτε. Δὲν ἤθελε βεβαίως νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν Μιννῆν ἐν τῷ πτωχῷ αὐτοῦ ὡς ἀγάμου δωματίῳ, ἀλλὰ μήπως ἠδύνατο νὰ τῇ προσφέρῃ καλλίτερόν τι; Τὸ καλλίτερον λοιπὸν θὰ ἦτο νὰ περατώσῃ ὡς τάχος τὴν ἐργασίαν του, νὰ λάβῃ τὰ δολλάρια καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρίσιους χωρὶς νὰ ἴδῃ οὔτε τὴν Κᾶτ, οὔτε τὴν Μιννῆν.

Ἐφθασεν ὁ χειμὼν, χειμὼν τρομερὸς ὡς ὁ τῆς Σιθερίας. Εὐτυχῶς ὁ οἶκος ἐθερμαίνετο καλῶς, τὸ γυμνὸν ὅμως φυλλωμάτων δάσος καὶ ὁ πεπηγὸς ποταμὸς, ὅστις ἐνίοτε ἐκύλιεν ὄγκους πάγου, δὲν παρεῖχον αὐτῷ τὸ θέρρος νὰ ἐξέλθῃ. Ἐκ τούτου ὠφελήθησαν οἱ πρόγονοι τοῦ Μάκφερσον, καὶ ὁ Μάρκελλος μετ' εὐτυχίας καὶ χαρᾶς μαθητοῦ βλέποντος πλησιάζοντα τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν· ἔβλεπε πλησιάζουσιν τὴν στιγμὴν τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἠδυνήθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Μάκφερσον ἀγγέλων ὅτι ὅλοι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἀνεκλήθησαν εἰς τὸν βίον καὶ ἐγκατέστησεν ἕκαστον ἐν τῇ κόγχῃ, ἥτις ἐπεφυλάχθη αὐτῷ. Ὁ Ἀμερικανὸς ἔσπευσεν.

Πᾶς τεχνίτης εἶναι καὶ ἀστείος, ὁ δὲ Μάρκελλος ἦν διττῶς ἀστείος, ὡς τε τεχνίτης καὶ ὡς Παρισιανός. Ἡ ἰδέα τοῦ μεταλλουργοῦ εἶχε φανῇ αὐτῷ κατὰ πρῶτον ὡς ἐκτάκτως γελοία. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως καὶ τῇ μοναξίᾳ ἤρξατο εὐχαριστούμενος εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν καὶ προσπαθὼν νὰ ἐργασθῇ ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερον. Ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἦτο τοῦτ' αὐτὸ αὐταπάτη, ἀσχολούμενος ὅμως εἰς αὐτὴν τοσαύτην ἡσθάνῃ βαθμηδὸν κλίσιν, ὥστε ἐφθασεν εἰς σημεῖον νὰ νομίζῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἀντικειμένων ζώντων καὶ ὑφισταμένων. Τοιουτοτρόπως ὁ Μάρκελλος μετὰ μεγίστης σοβαρότητος ἐπαρουσίαζε τοὺς προγόνους εἰς τὸν κύριον Μάκφερσον καὶ τὰνᾶπαλιν.

Πρῶτος τῶν τριάνοντα καὶ δύο προγόνων τοῦ Μάκφερσον ἦν ὁ Βλόνδελ Μάκφερσον, ὁ σύντροφος, ὁ φίλος, ὁ λυτρωτὴς Ρι-

χάρδου τοῦ Λεοντοθύμου. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ ζωγράφος ἐσκέψατο ν' ἀνέλθῃ ἔτι πρὸς τὰς σκοτεινότερας καὶ μᾶλλον ἀπομακρυσμένας ἐποχὰς τοῦ μεσαίωνα, ἐσκέψατο ὅμως ὅτι ἱκανῶς ἐντιμὸν ἦν νὰ τεθῇ ὁ πρῶτος πρόγονος τοῦ Μάκφερσων κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν Σταυροφοριῶν. Ἐὰν οἱ μεταγενέστεροι δὲν ἐτήρησαν ἐκ τοῦ Βλονδέλ ἄλλ' ἢ μόνον τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα καὶ ἐλησμονήσαν τὸ ἐπίθετον, δὲν ἐσφαλκε διὰ τοῦτο ὁ ζωγράφος, διότι οἱ μεταγενέστεροι εἶναι ἐνίοτε ἐπιλήσμονες. Ἰππότης συνάμα καὶ τρουαδοῦρος ὁ Βλονδέλ Μάκφερσων ἀνεγνωρίζετο ὡς τοιοῦτος ἀμέσας ἐκ τῆς εἰκόνας. Τὸ κρῖνος καὶ ὁ ἀλυσσιδωτὸς θώραξ ἀντεπροσώπευον τὸν ἱππότην, ἡ δὲ κιθάρα τὸν τρουαδοῦρον.

Παρ' αὐτὸν ἐφαίνετο ἕτερος Μάκφερσων, ὁ Πέρσυ Μάκφερσων. Οὗτος πάλιν ὑπῆρξε σύντροφος τοῦ Μέλανος ἡγεμόνος καὶ παρ' αὐτὸν ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ποατιέ. Καὶ οὗτος ἔφερε τὸν μέλανα θώρακα.

Ὀλίγον ἀπωτέρω ἄλλος Μάκφερσων ἀντεπροσώπευε τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου τῶν δύο Ρόδων. Ἐὰν ὅμως ἐκράτει ἐν χειρὶ τὸ λευκὸν καὶ οὐχὶ τὸ ἐρυθρὸν ρόδον, τοῦτο ἐγένετο διότι εἰς τὸν ζωγράφον ἐφάνη καταλληλότερον νὰ μεταχειρισθῇ ἐν τῇ εἰκόνι τὸ λευκὸν χρῶμα. Διότι συνετέλεσε τοῦτο νὰ καταστήσῃ ζωηρότερον τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τῆς πορφύρας ἄλλου Μάκφερσων κατέχοντος τὴν παρακειμένην κόγχην. Οὗτος πάλιν ὀνόματι Θωμᾶς ἦν καρδινάλιος, θανατωθεὶς ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ Η'. Εἶπετο εἶτα θελκτικωτάτῃ Ἰσπανίᾳ, φέρουσα ἱματισμὸν εὐφάνταστον· αὕτη εἶχεν ἔλθει εἰς Ἀγγλίαν μετὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ Β' καὶ εἶχεν ἐπισκιάσει τὴν κακὴν βασιλίσσαν Μαρίαν. Τοῦτο ὅμως δὲν ἡμῶς πᾶσις αὐτὴν νὰ νυμφευθῇ τὸν τότε ζῶντα Μάκφερσων, οὐ ἡ εἰκὼν ἐφαίνετο ἐν τῇ ἀμέσῳ ἐπομένῃ, κόγχῃ φέρουσα τὸν πλούσιον ἱματισμὸν ἄρχοντος τῆς αὐλῆς Ἐδουάρδου τοῦ Γ'. Πλησίον τοῦτοῦ ὑπῆρχε μία κυρία Μάκφερσων, ἥτις εὐκόλως ἀνεγνωρίζετο ὡς τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλίσσης Ἑλισάβετ. Τοιοῦτοτρόπως ἐφάνεν ἡ ἐποχὴ τῶν Μάκφερσων ἐν Ἀμερικῇ πλέον, ἥτοι μετὰ τὴν μετανάστευσιν αὐτῶν, τελευταία δὲ τὴν σειρὰν μεταξὺ αὐτῶν ἥτοι τριακοστὴ δευτέρα τῆς ὅλης συλλογῆς ὑπῆρχεν αὕτη αὕτη ἡ εἰκὼν τοῦ Κύρου Μάκφερσων. Ἀνὰ μέσον ὅλης τῆς μακρᾶς ἐκείνης σειρᾶς τῶν προγόνων, ὁ τύπος τῶν Μάκφερσων ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἀνεπτύσσετο, καθίστατο εὐγενέστατος. Ἐπὶ σειρᾶς ὑψηλῶν ὁρέων ἐφαίνετο ὁ Κύρος Μάκφερσων κρατῶν ἐν χειρὶ μεγίστην χρυσὴν ράβδον ἀπαστρέπτουσαν, ὡς ἡ χρυσὴ σφαῖρα ἐφ' ἧς εἶναι ἐμπεπηγμένος Σταυρός, ἣν ζωγραφεῖται φέρων Κάρολος ὁ Μέγας.

Ὁ ζωγράφος μετ' ἄκρας σοβαρότητος συνέστησεν εἰς τὸν Μάκφερσων τοὺς προγόνους αὐτοῦ, οὗτος δὲ πάλιν ἤκουσεν ἐκείνου μετ' ἴσης σοβαρότητος. Ὁ Μάρκελλος εἶχεν ἐννοήσει καὶ ἐκτελέσει καλῶς τὰς σκέψεις τοῦ Μάκφερσων, ὅστις ἦτο λίαν εὐχαριστημένος. Ἐπὶ τέλους, δὲν ἦτο τάχα δυνατόν νὰ ἦσαν ἀληθῆ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα; Ἡ χρυσὴ ράβδος, ἣν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, ὑπερῆρξεν αὐτῷ ὡς ἰδέα. Εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ μεταλλεῖα αὐτοῦ ἦσαν μεταλλεῖα ἀργύρου, ἀλλ' ὅταν ὁ ἀργυρὸς ᾖ εἰς μεγίστην ποσότητα εὐκόλως μετατρέπεται εἰς χρυσόν. Μήτοι καὶ οὗτος ὡς ἐκ τῶν ἐκατομμυρίων αὐτοῦ δὲν ἦτο εἶδος τι Καρόλου Μεγάλου. Ἐθαύμαζεν ἰδίχ τὴν ἱκανότητα τοῦ ζωγράφου, ὅστις μόνον ἐκ μνήμης ἐργασθεὶς ἐναπετύπωσε τὸσον ὁμοιοτάτην τὴν μορφήν αὐτοῦ. Ἦρσεν ἐπίσης λίαν τὴν ἰδέαν τοῦ ζωγράφου γράψαντος χρυσοῖς μεγίστοις γράμμασι τὸ ὀνοματεπώνυμον ἐκάστου τῶν προγόνων αὐτοῦ ὑφ' ἐκάστην εἰκόνα. Ἐν τι μόνον ἐλύπησεν αὐτὸν ὅτι δὲν εὗρισκεν ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἐκάστου τῶν προγόνων αὐτοῦ τὴν ὑπογραφὴν διασήμεου ζωγράφου, ἐπεθύμει δ' ἐκεῖνος ἵνα ἡ πρώτη εἰκὼν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διασημοτέρου τῶν ζωγράφων.

— Διατί, ἠρώτησεν ὁ Μάκφερσων, δὲν ἤρχισατε ἀπὸ τοῦ Ραφαήλ;

— Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν; ἐπανέλαβεν ὁ τεχνί-

της. Πιστεύσατέ με, κύριε, ἀφήσατε τὰ ἀριστουργήματά μου αὐτὰ ἄνευ ὑπογραφῆς. Ἄλλως τε ἐγὼ ἀρνούμαι ἀπολύτως νὰ γράψω ψευδεῖς ὑπογραφάς, ὅπερ ἤθελεν ἀντίκεισθαι εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς τεχνίτου καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

Ὁ κύριος Μάκφερσων ἐποίησε κίνημα ἀνυπομονησίας, διότι ἡ λεπτολογία αὕτη τοῦ ζωγράφου ἐφάνη αὐτῷ ὡς ἀναξία λόγου. Βλέπων ὅμως ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπετύγγανε διὰ τῆς ὀργῆς, σκεφθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προσθέσῃ τὰς ὑπογραφάς ἀκολούθως, ἤλλαξε γνώμην καὶ λαβὼν τὸ διπλότυπον ἔγραψεν ἐνταλμα ἐπὶ τοῦ ἐν Νέχ Ὑόρκη τραπέζιτου αὐτοῦ.

— Πότε ἀναχωρεῖτε;

— Ἐντὸς ὀλίγου. Ἐν τούτοις σκέπτομαι νὰ κάμω μερικὰς διακοπὰς μετὰ τὴν ἐργασίαν μου. Θὰ ἐπισκεφθῶ πιθανῶς τὴν Βοστώνην καὶ τὴν Οὐασινγκτῶνα καὶ θὰ διαμείνω ὀλίγον καιρὸν ἐν Νέχ Ὑόρκη, ἣν μόλις εἶδον.

Ὁ Μάρκελλος δὲν ἐπρόσθεσεν ὅτι, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἔπραττε τοῦτο διότι ὑπῆρχε πρόσωπον τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων, ὅπερ ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ πρὶν ἢ ἐγκαταλίπῃ τὸν Νέον Κόσμον.

— Καλὰ λοιπόν! Αὐριοῦν ἔχομεν χορὸν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθῃτε καὶ σεῖς, ἄλλως τε ἡ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες Μάκφερσων σὰς παρακαλοῦν δι' ἐμοῦ νὰ πρεμευθῇτε εἰς τὸν χορὸν τῶν καὶ ἐκεῖ δύνασθε νὰ τὰς ἀποχαιρετήσῃτε.

Τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχαίου μεταλλουργοῦ ἦν ὅλως πριγκηπικόν ἢ μᾶλλον ὁμοίαζε πρὸς τὰ μέγαρα ὀλίγων πριγκήπων. Ὅλοι οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ ἐγίνωσκον τὸ ἐν τῷ πέμπτῳ Διαδρόμῳ μέγαρον αὐτοῦ, ἐκχυκῶντο δὲ ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ αὐτοῦ λαμπρότητι. Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ, εἰς ἣν ὁ Μάρκελλος, ἐν ἐκστάσει πῶς διατελὼν, ὠδήγηθη ὑπὸ ὑπηρετῶν φερόντων οἰκοστολήν, ἣν θαῦμα θαυμάτων. Ἡ ὁροφὴ ἦν ἐζωγραφησμένη ὑπὸ διασήμεου ζωγράφου, τοὺς τοίχους ἐκάλυπτον κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος γιγαντιαῖοι καθρέπται, οἵτινες ἀναπαρίστων ἀπειράκις τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ κινούμενον πλῆθος, εὗρισκε δὲ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὁ Μάρκελλος ἐπὶ τῶν τοίχων τὸ ὄνομα διασήμεου τινος γάλλου ζωγράφου, πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἐκπληξιν. Τὸν ὠραιότερον κόσμον τῆς αἰθούσης ἀπετέλουν τὰ ἄνθη. Ὑπῆρχον πανταχοῦ ἐν αὐτῇ ἄνθη, ἰδίχ δὲ ἐν ταῖς γωνίαις τῆς αἰθούσης θάμνοι ὀλόκληροι ἐκ ρόδων, στέφανοι καὶ ἀνθοδέσμαι. Ἐξὼ ὁ καιρὸς ἦν παγερός, μολονότι ὁ χειμὼν εὗρίσκετο περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ. Τὰ σπάνια ὅμως φυτὰ καὶ ἄνθη ἀπέστελλον εἰς τοὺς προσκεκλημένους, πανταχοῦθεν, ἐκ τε τῶν αἰθουσῶν, ἐκ τῶν διαδρόμων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μᾶλλον μικροσκοπικῶν δωματίων, ἄρωμα καὶ ὀσμὴν ἔαρος. Ἐξαιφνης ὁ Μάρκελλος ἐνεθυμήθη τὴν γυμνότητα τοῦ ἐργαστηρίου αὐτοῦ, ἡ δ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν διελευσά τὸν νοῦν αὐτοῦ ἰδέα φρενοβλαβοῦς ἐφάνη αὐτῷ τὸσον τερατώδης, ὥστε ἀνεμιμνήσκειτο αὐτῆς νῦν μετὰ περὶεργείας. Ἦδη ἦν λίαν νυχάριστμος. Διότι ἦν πτωχὸς μὲν ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανος, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια τῆς πτωχείας ἐκτετακτὴ ὅλως ἰδιόζοντα χαρακτῆρα. Ἐκαλύπτετο δι' αὐτῆς ὡς Ἰσπανὸς καλύπτεται διὰ τοῦ ἐσχισμένου αὐτοῦ ἐπανωφορίου.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ οἰκοδεσπότης ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸς στιγμὴν παρὰ τῇ κυρίᾳ Μάκφερσων. Οὐδεμίαν εἶχεν ἀπαντήσῃ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ καὶ περιεπάτει ἀνὰ μέσον τῶν αἰθουσῶν παρατηρῶν τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ὅπερ πλουσιώτατον ἔφε-
ρεν ἱματισμὸν καὶ ἐκ τοῦ ὁποῦ οὐδεμία μορφή ἦν αὐτῷ γνωστή. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ παρετήρησεν αἴφνης τὴν Κὰτ στροβιλιζούσαν μεθ' ἐνὸς ὠραιστάτου νέου. Ἐκεῖνη ἔμα παρκατηρήσασα αὐτὸν ἠρυθρίασεν ὀφθαλμοφανῶς, αἴφνης δὲ καταλιμπνύουσα τὸν συγχορευτὴν αὐτῆς προῦχώρησε πρὸς τὸν ζωγράφον προτείνουσα τὴν χεῖρα.

Ὁ Μάρκελλος προσέκλινεν.

— Ὅχι, πρέπει νὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρα. Μήπως δὲν εἴμεθα πλέον φίλοι; Ἐὰν ἐλησμονήσατε τὰς μακρὰς μας συνδιαλέξεις ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἐγὼ ὅμως δὲν τὰς ἐλησμόνησα.

— Δεσποινίς, μοί προξενείτε πράγματι ἑκτακτον τιμὴν. Ὁ συγχορευτὴς σας, ὅστις ἐκπληκτος ὄλως μᾶς παρατηρεῖ μακρόθεν, θὰ μὲ νομίση κανένα πρίγκηπα ἐκ βασιλικοῦ αἵματος καταγόμενον, ἐνῶ δὲν εἶμαι ἀλλ' ἢ πτωχός, ὅστις ὡς θυρεὸν δὲν ἔχω ἀλλ' ἢ μόνον τοὺς χρωστηρὰς μου.

— Καὶ αὐτὸ εἶναι θυρεὸς ὡς καὶ πᾶς ἄλλος. Θέλετε νὰ κάμωμεν τὸν συγχορευτὴν μου νὰ γείνη καθ' ὁλοκληρίαν κεραυνό-πληκτος; Νὰ κάμωμεν ἕνα γυρον βάλς μαζῇ;

Ἦτο θελκτικωτάτη ὁμιλοῦσα τοιοῦτοτρόπως, μετὰ τῶν ρο-δοχρόων αὐτῆς ἐκ τοῦ χοροῦ παρειῶν, τοῦ ἀστραπηβόλου ὀφθαλμοῦ καὶ τῶν ὡς διὰ γαλβανισμοῦ ἐκ τῆς πρὸς τὸν χορὸν τάσεως κινουμένων ποδῶν αὐτῆς. Ὡς αἱ πλείεσται τῶν Ἀμερικανίδων, ἡ Κὰτ ἐλάτρευε τὸν χορὸν. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Μάρκελλος εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς δίνης τῶν χορευτῶν, ὑπὸ δὲ τῆς δίνης ἐκείνης παρεσύρθησαν ἐπίσης ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ἡ μουσικὴ ἔπαυσεν. Ἐν Ἀμερικῇ δὲν ὑπάρχει συνήθεια ἵνα ὁ χορευτὴς ὀδηγῇ, ὅταν παύσῃ ἡ μουσικὴ, τὴν συγχορευτρίαν αὐτοῦ εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἐκαστον χορὸν ἐπακολουθεῖ μικρὸς περίπατος καὶ συνομιλίας παρατεινομένη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἡ Κὰτ λοιπὸν ὠδήγησε τὸν ζωγράφον, αὐτὴ χρέη ὀδηγοῦ ἀνταλαμβάνουσα, εἰς μικρὸν κήπον, ἀντρῶ νομρῶν ὁμοιῶντα, πλήρη εὐωδίας ἀνθέων.

— Εἰσθε λίαν εὐτυχῆς, εἶπε, διότι μᾶς ἐγκαταλείπετε.

— Εἶμαι εὐτυχῆς διότι ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου, δεσποινίς. Ἐκεῖ θὰ εὐρίσκωμαι μετὰξὺ ἀνθρώπων τῆς τάξεως καὶ τῆς συμπεριφορᾶς μου, οἱ ὅποιοι μὲ ἐννοοῦν καὶ τοὺς ὁποίους ἐννοῶ.

— Ἐνῶ ἡμᾶς δὲν μᾶς ἐννοεῖτε. Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ χαρακτὴρ σας μετεβλήθη διότι μᾶς ἐννοεῖτε κακῶς, καὶ δι' αὐτὸ σήμερον μὲν φαίνεσθε ὡς φίλος, αὔριον δὲ ὡς ἐχθρός. Βλέπετε ὅτι ἔχω καλὴν μνήμην. Τὸν παρελθόντα χειμῶνα διεσκέδασα πολὺ καὶ ἤκουσα πολλὰς κολακειάς. Ἐν τῷ μέσῳ ὅμως ὅλου ἐκείνου τοῦ θορύβου μία ἐρώτησις προεβόλλετο πάντοτε, ἐρώτησις, εἰς ἣν δὲν εὕρισκον ἀπάντησιν...

— Καὶ ἡ ἐρώτησις ἐκείνη; ...

— Τί ἔκαμα εἰς τὸν κύριον Μάρκελλον Λεροῦ εἰς τρόπον ὥστε μολονότι, Γάλλος, κατὰ τὴν τελευταίαν συνέντευξιν ἡμῶν ἐφάνη σχεδὸν ἀνευλαβής. Διότι τὸ ἀπότομον τῆς συμπεριφορᾶς σας, σὰς βεβαιῶ, προέδιδεν ἑλλειψὶν ἀνατροφῆς σχεδόν. Τὴν ἀπάντησιν ταύτην δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω. θὰ μοί τὴν προμηθεύσῃ ὁ κύριος Λεροῦ;

— Ἐὰν τὸ ἀπαιτῆτε δεσποινίς.

— Σὰς παρκαλῶ, ὅπερ δὲν εἶναι νομίζω ἐν καὶ τὸ αὐτό.

— Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἀπάντησις. Ὁ κύριος Λεροῦ παρετήρησεν ὅτι ἡ δεσποινίς Κὰτ Μάρκερσων, διὰ νὰ διασκεδάσῃ, προσεπάθει νὰ τὸν καταστήσῃ ἐρωτόληπτον μόνον καὶ μόνον ὅπως λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἐμπαίξῃ. Ὁ δὲ κύριος Λεροῦ δὲν ἀγαπᾷ ποσῶς νὰ ἐμπαίζεται, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ δὲν ἦτο οὐδαμῶς ἐρωτόληπτος τῆς δεσποινίδος Κὰτ Μάρκερσων, καθότι τοιοῦτον αἶσθημα εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ μετὰξὺ νεάνιδος, προσπαθοῦσης ν' ἀγοράσῃ διὰ τῶν ἑκατομμυρίων αὐτῆς στέμμα, καὶ πτωχοῦ ζωγράφου, ὅστις ζωγραφίζει κατόπιν συμφωνίας διὰ Ναβάρρη τρέχοντα εἰς ἀνεύρεσιν προγόνων.

Ἡ δεσποινίς Κὰτ ἠγέρθη τρέμουσα ἐξ ὀργῆς.

— Κύριε, σεῖς ὠτακουσεῖτε ὡς βλέπω.

— Ἀπαιτᾶσθε δεσποινίς, τοῦτο εἶναι ἀνάξιον Γάλλου, μόνον ἐμάντευσά τὸ πρᾶγμα, ὅπερ νῦν μετὰ τοσαύτης ἐλαφρότητος ὁμολογήσατε.

— Τότε, ἡ Μιννῇ;

— Ποῖος μὲ φωνάζει;

Πράγματι ἡ Μιννῇ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο τὸν χειμερινὸν κήπον καὶ ἐπλησίασε μετὰ ζωηρότητος. Ὁ Μάρκελλος δὲν τὴν εἶχεν ἀκόμη παρατηρήσει ἐν τῷ πλήθει. Ἐφόρει ἀπλου-

στάτην λευκὴν ἐσθῆτα, ἄνευ οὐδενὸς κοσμήματος, καὶ ἦτο οὕτω θαυμασίως ὥραία.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ Κὰτ μετ' ὀργῆς. Ἐνθυμεῖσαι, Μιννῇ, μίαν συνδιέλεξιν τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν μίαν ἡμέραν ἐν τῇ ἐξοχῇ περὶ τοῦ κ. Λεροῦ;

— Μάλιστα.

— Τῷ ἐκάματε λόγον περὶ αὐτῆς;

— Ὡ! Κὰτ...

Μόνον τὸ βλέμμα τῆς ψευδῶς κατηγορηθείσης φίλης ἤρκεσε νὰ καταπείσῃ τὴν Κὰτ, ἥτις ἠσχύνθη. Ἦτο νεῆνις βιαία μὲν τὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ γενναίων ἐνστίκτων. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀμφεταλαντεύθη, εἴτα αἰφνιδίως ἠσπᾶσθη τὴν φίλην αὐτῆς καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Μάρκελλον Λεροῦ.

— Εἶμαι χαυδευμένη, κύριε. Πάντοτε εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν μου τὰ ἀθύρματα, ὅσα ἐπεθύμουν. Συγχωρήσατέ μοι, ἔὰν πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι δύναται νὰ σὰς μεταχειρισθῶ καὶ σὰς ὡς ἄθυρμα. Μὲ περιτριγυρίζουν πολλοὶ νέοι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κολακευτικῶν αὐτῶν λόγων ὁ νοῦς μου σχηματίζει ἀλλοπροσάλλους ιδέας εὐκόλως. Ὑπῆρχεν ὅμως πιθανῶς ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς συμπεριφορᾷ μου ἄλλο τι παρ' ἀπλῆ καὶ μόνη κομψοπρέπεια. Ὑπῆρχε πιθανῶς πραγματικὴ συμπάθεια πρὸς ἀνθρώπον τίμιον καὶ ὑπερήφανον. Πιστεύσατέ με, ἐκ τῆς κακῆς συνεννοήσεως, ἥτις ἐγένετο μετὰξὺ ἡμῶν, σχηματίζωμεν δεσμούς ἀληθοῦς φιλίας, ἥτις κατορθοῦται εὐκολώτερον μετὰξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, τὴν δὲ συμπάθειαν ἐκείνην, ἣν τόσον μακρὰν ὑμῶν ἐρρίψατε, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ συγκαταβῆτε ὥστε νὰ τὴν περισυλλέξητε. Θέλετε;

— Ἀ! δεσποινίς, αἰσχύνομαι ὅλως καὶ σὰς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην διὰ τὰς βιαιότητάς μου καὶ τὴν συμπεριφορὰν μου.

Ἐλαβε τὴν χεῖρα τῆς Κὰτ, καὶ ἀμφοτέροι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρετήρησαν ἀλλήλους κατὰ πρόσωπον ἐν πλήρει εἰλικρινείᾳ. Εἴτα δὲ ἡ Κὰτ μειδίσασα ἐπανήλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ.

Ἡ Μιννῇ ἔμεινεν ὅμως καὶ οἱ δύο νέοι συνδιελέξαντο ἐπὶ πολὺ καὶ ἐπὶ μακρόν. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἐγνωρίζοντο ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἀμφοτέροι δὲ ἐφαίνοντο οἷοι πράγματι ἦσαν, ἀπλούστατοι τὸν χαρακτῆρα, ἄνευ ὀπισθολογισμῶν καὶ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς αὐταρεσκειᾶς. Τῇ ἐπαύριον συνηντήθησαν, ἐπίσης καὶ τῇ μετεπιούσῃ. Ἦδη ἐγενήθη μετὰξὺ αὐτῶν ἰσχυρότερος ἀπλῆς συμπαθείας καὶ ἐκτιμῆσεως δεσμός, ὃν δὲν ἐξωμολογοῦντο μὲν διὰ λόγων, ἀλλ' ὑπεδείκνυνον ἀμφοτέροι ἀκουσίως.

Ἐπειτα, ὅταν ἐφθασεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Μάρκελλος δὲν εὕρισκεν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἰσχύν ν' ἀποσπασθῇ τῆς ἡδείας ἐκείνης συνδιελέξεως.

— Ὑγιαίνετε, εἶπεν αὐτῷ ἡ Μιννῇ.

— Πῶς εἶπατε; εἶναι ἀδύνατον. Νομίζω ὅτι ἀπομακρυνόμενος ὑμῶν ἐγκαταλείπω τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς μου, τοῦ ἐγώ μου. Καὶ ὅμως δὲν τολμῶ νὰ εἶπω οὔτε «καλὴν ἐντάμωσιν». Δὲν τολμῶ νὰ σὰς εἶπω, «περιμείνατε νὰ καταστῶ ἄξιος ὑμῶν, νὰ ἔχω μικρὰν περιουσίαν νὰ σὰς προσφέρω», διότι τοῦτο θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ σὰς κάμω νὰ περιμείνητε ἐπὶ μακρόν, Μιννῇ.

Ἡ Μιννῇ ἐφάνη ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ὡς ὑπὸ δισταγμοῦ κατεχομένη, ὅπερ συνέβαινεν ὁσάκις ἤκουε νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῆς.

— Εἶπατε καλὴν ἐντάμωσιν, ἀλλὰ μόνον τοῦτο. Τὸ προσεχὲς φθινόπωρον θὰ μεταβῶ εἰς Εὐρώπην μετὰ τινος οἰκογενείας, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀποφασισμένον σχεδόν. θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους ἐν Παρίσις.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.